

A közkórház fenntartása ebben az évben nyolcvanezer pengővel föbbe kerül a városnak

Az állam csak hatvanezer pengővel járul a fenntartáshoz — A polgármester és Debre Péter kórházigazgató nyilatkozik

(A Délmagyarország munkatársától.) A városnak nagyon kellemetlen meglepetést hozott az ujesztendő. A meglepetést a népjóléti miniszter leirata okozta, aki az ujesztendő első napján érkezett leiratában arról értesítette a város hatóságát, hogy a közkórház fenntartása ebben az évben körülbelül nyolcvanezer pengővel több pénzbe kerül a város polgárságának, mint amennyibe eddig került.

Vass József népjóléti miniszter leirata tulajdonképpen válasz a szegedi közkórház nemrég fölterjesztett 1930. évi költségvetésére. Vass miniszter azt közli a város hatóságával, hogy a közkórház új költségvetését már a régi alapokon nem vizsgálhatja felül és nem hagyhatja jóvá, mert az állam nehéz pénzügyi helyzetében évi hatvanezer pengőnél nagyobb terhet nem vállalhat magára. Ezért nem is állapítja meg a vagyontalan, szegény betegek ápolási díját, hanem azt rábízta a város tetszésére azzal, hogy a kórház vezetősége hatvanezerpengős évi állami hozzájárulásnál nagyobbra semmi esetre sem számíthat.

Eddig az volt a rend, hogy a vagyontalan és szegény kórházbetegek ápolási költségét a népjóléti miniszter térítette meg a városnak. A közkórház 1930. évre összeállított költségvetése szerint az ujesztendőben körülbelül száznegyvenezer pengővel kellett volna az államnak ezen a címen a közkórház fenntartási költségeihez hozzájárulni. Mivel most, a népjóléti miniszter leirata szerint az állami hozzájárulás maximuma hatvanezer pengő, a mutatkozó nyolcvanezerpengős deficit a város terheit növeli, pedig a város még a száznegyvenezerpengős állami hozzájárulás esetén is ráfizetett volna valamennyit a szegény betegek kórházi ápolására.

A polgármester a népjóléti miniszter leiratában természetesen újabb bizonyítékot lát régi álláspontjának helyességére. A leiratról a Délmagyarország munkatársa előtt a következőket mondta:

— A népjóléti miniszter leirata nagyon kellemetlen meglepetés számunkra, mert teljesen megzavarja a közkórház költségvetését és egyelőre magam sem tudom, hogyan teremthetünk fedezetet arra a nyolcvanezerpengős tehertöbbletre. Ezt láttam, ezt éreztem én előre, amikor a kórház államosítása mellett foglaltam évekket ezelőtt állást. A népjóléti miniszter akkor hallani sem akart arról, hogy állami kezelés alá vegye a szegedi közkórházat, pedig az állam ugyanakkor a debreceni kórházat nyolcszáz ezer pengőért megvásárolta a debreceni egyetem számára. Azt nem tehetjük meg, hogy a tehetősebb betegek ápolási díjának felemelésével egyenlitsük ki a hiányt, mert a magas ápolási díjak elriasztanák a közkórházból a betegeket. Valami más megoldást kell keresnünk, de hogy mi lehet az a megoldás, azt magam sem tudom egyelőre.

A polgármesternek a debreceni példára való hivatkozása a rendelkezésünkre álló adatok bizonyossága szerint nem alkalmas az annak idején olyan egyértelműleg elítélt polgármesteri álláspont helyességének igazolására, mert a debreceni közkórház államosítása Debrecen városát a közkórházról fosztotta meg és azóta ennek hátrányait nagyon sokszor keservesen kellett éreznie Debrecen polgárságának.

Kérdést intéztünk ebben az ügyben dr. Debre Péterhez, a közkórház igazgató-őorvosához, aki a következőket mondta:

— A népjóléti miniszter leiratának pontos tartalmát még nem ismerem. Értesülésem szerint az történt, hogy a miniszter maximumra állította az összeget, amellyel a jövő évben megteríti az országos betegápolási alap terhére a

szegény betegek kórházi költségeit. Ez az összeg hatvanezer pengő, ami tényleg kevesebb, mint amennyi kellene, de nem hiszem, hogy nyolcvanezer pengővel lenne kevesebb. Most állítatom össze a gondnoki hivatal az erre vonatkozó statisztikát. Ugy tudom, hogy az országos betegápolási alap terhére elszámolt ápolási díjak összege évenként százöt-százöt-ezer pengő között váltakozott. Tévedés lenne azt hinni, hogy a népjóléti miniszter csak a szegedi kórház számára maximumra állította az állami hozzájárulást. Kapott hasonló tartalmu leiratot minden állami és városi közkórház. Pozitív értesülésem van arról, hogy a leiratot már megkapta úgy a gyulai állami kórház, mint a makói közkórház is, amelynek fenntartója a megye. Ennek a maximumának az lesz a következménye, hogy a differenciát vagy a városnak kell magára vállalnia, vagy pedig a kórháznak redukálnia kell a felvehető szegény betegek számát. Ebből pedig kel-

lemetlen komplikációk keletkezhetnek.

— Ami a polgármester kijelentését illeti, hogy tudniillik a népjóléti miniszter leirata bizonyosság régi álláspontjának helyessége mellett, szintén tévedésen alapul. A debreceni példa is helytelen. Mivel Debrecenben nem az történt, hogy az állam egyszerűen megvásárolta a várostól a közkórházat, hanem az, hogy a város és a kultuszminiszter között formális szerződés jött létre. A szerződés szerint a város átadja a kultuszminiszternek a közkórházat, ad hozzá még hárommillió pengőt, a kultuszminiszter pedig kötelezi magát arra, hogy biztosítja a debreceni kórház közkórház jellegét. Addig nem is volt baj, amíg nem készültek el a debreceni klinikák, amikor azonban azok elkészültek, az egyetem klinikaként kezelte a közkórházat is, amiből nagyon sok kínos kellemetlenség származott. Debrecen város pört akart indítani már a kultuszminiszter, illetve az állam ellen a miniszterrel kötött szerződés érvényesítéséért, de a kormány elébe vágott ennek a pörnek, mert hiszen furcsán hatott volna, ha az a város pörtli a kormányt, amelynek képviselője a miniszterelnök. Így jött létre az egység, amely szerint az állam rövid időn belül egészen új állami közkórházat épít Debrecenben, mert Debrecen sem lehet megközkórház nélkül.

A fogadalmi templomban öngyilkosságot akart elkövetni egy fiatal leány, de a golyó célt tévesztett és az oltárba furódott

(A Délmagyarország munkatársától.) Ujév első napján revolverlövés dördült el a fogadalmi templomban. Délután öt óra tájban kevesen tartózkodtak a templomban. A délutáni mise csak hat órakor kezdődött és a hívek egyenként szállingóztak. Tizen-tizenöten imádkozhattak csendben a padokban, amikor egy fiatal, csinos leány jött be a kapun és az első padban foglalt helyet. Meglehetősen izgatottan viselkedett, többeknek fel is tűnt a leány sápadtsága. A templomban a néhány buzgón imádkozó hívón kívül senki sem tartózkodott, üresen állt az oltár is. Alig, hogy öt óra elmúlt, hatalmas dörrenés hallatszott. A lövés követő pillanatban az első padban ülő fiatal leány eszméletlenül terült el a földön, a templomban riadalom keletkezett, mindenki azt hitte, hogy a fiatal leány agyonlőtte magát.

Többen az eszméletlenül fekvő leányhoz siettek, élesítgetni kezdték, azonban nem tudták magához téríteni, telefonáltak a mentőknek. A leány mellett, a földön, egy forgópisztoly feküdt. Annyit megállapíthattak, hogy a revolver nem tett kárt a leányban és valószínűleg csak óriási izgalomban esett össze

ájultan.

Megérkeztek a mentők, megjelent a rendőrség és azonnal a tényállás tisztázásához látott. Megállapították, hogy a leány K. B., aki öngyilkossági szándékából akarta agyonlőnni magát. A keze azonban annyira reszketett, hogy még mielőtt maga felé fordíthatta volna a revolvert, elsült, a golyó keresztülhatolt a padon és az oltárba furódott. A fiatal leány, amikor visszanyerte eszméletét, elmondotta, hogy szűkös anyagi viszonyai miatt akart megválni az élettől.

A rendőrségnek arra a kérdésére, hogy hogyan jutott a revolver birtokába, azt válaszolta, hogy a forgópisztolyt egy szegedi ügyvéd irodájában szerezte. A leány ugyanis üzletileg járt az ügyvédi irodába, ahol látta, hogy az ügyvéd kabátjába csusztatott egy revolvert. Amikor az ügyvéd pár percre kiment, ő a kabátból kivette a fegyvert. A fiatal leány valószínűleg nem fog többet gondolni arra, hogy eldobja magától az életét, állást biztosítottak neki és szerény megélhetést, ami kiszabadítja mai szomorú helyzetéből.

A 63 éves betörő, öngyilkosság a felsőtanyai templom előtt, leszurták a muzsikust, az autó belerohant a szekérbe

Ujév első napjának rendőri krónikája

(A Délmagyarország munkatársától.) Évről-évre pontosan megismétlődik az ujesztendő első napjának mozgalmas rendőri krónikája, bár a viszonyok javulására vall, hogy a múlt esztendő első napjának hét betörése helyett most csak egy történt.

Müller János Tisza Lajos-köruti »Alsótanyához« címzett fűszerüzletében jártak január elsején betörők. Az udvarról álkulcs segítségével hatoltak be az üzletbe, felfeszítették a kasszafiókokat, összeszedtek 341 pengőt, élelmiszereket csomagoltak össze. A Benedek-féle nyergesüzlet tulajdonosának a fia azonban észrevette a zajt, rendőrt hívott és ekkor kiderült, hogy egy ember igyekszik menekülni.

Nagy meglepetésükre egy öreg, fehérhajú embert találtak a boltban. A rendőr előállította a betörőt a központi ügyeletre. Kiderült, hogy Barna Ferencnek hívják, 63 éves, többszörösen büntetett előéletű egyén, aki régi ismerőse a szegedi rendőrségnek. Életének java részét fegyvertelenben töltötte, legutóbb november 9-én szabadult ki a Csillagbörtönből. Barna Ferenc volt többek között a kulturpala emlékezetes betörője is, innen annak idején különféle aranypenzéket emelt el. Ő követte el a református bérházi betöréseket is, amikor a pincéből furta át az üzletek padlóját. Barnát a rendőrség leartóztatta.